

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 10. 11. 2015

podpis: (podepsáno)

MVCRP0158S29

V Praze dne 10. listopadu 2015

Č. j.: MV-132220-4/VS-2015

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0540r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal ar. Šomel - Bělorusko, státní občan Běloruska, trvale bytem , právně zastoupen Mgr. , advokátem, , advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Praha , rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 23. 7. 2015, č. j. VS-2904/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 4 žadatel podal žádost o udělení státního občanství České republiky. Žadatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt ode dne 4. 1. 2007. Je ženatý, manželství uzavřel dne 14. 7. 2007 se státní občankou Ruské federace. Za trvání manželství se dne 28. 6. 2013 narodila dcera , která je též státní občankou Ruské federace.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 29. 9. 2014 bylo řízení o předmětné žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno a žadatel byl předvolán k jednání na Ministerstvo vnitra na den 30.10. 2014. Současně byl vyzván, aby předložil dokumenty specifikované v odůvodnění tohoto usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl dále žadatel informován o zahájení řízení a byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu ustanovení § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Vypraveno dne:

16 -11- 2015 (DS) Mgr.

Podáním doručeným Ministerstvu vnitra dne 29. 10. 2014 se žadatel z nařízeného jednání omluvil z důvodu závažného onemocnění dcery. Následně bylo usnesením Ministerstva vnitra ze dne 23. 2. 2015 řízení o žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky opětovně přerušeno podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu a žadatel byl předvolán k jednání na Ministerstvo vnitra na den 23. 3. 2015. Zároveň byl vyzván, aby na tomto jednání předložil potvrzení a písemnosti vyjmenované v usnesení. Jednání se uskutečnilo dne 7. 4. 2015 a žadatel do spisu založil požadované listinné podklady.

Dle protokolu sepsaného podle § 18 správního řádu se žadatel seznámil s obsahem spisu a při ústním jednání byl žadatel mimo jiné vyrozuměn o tom, že nespĺňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, neboť se od konce roku 2009 dlouhodobě zdržuje v cizině. Na vlastní žádost byl žadatel od 3. 11. 2009 vyňat z povinnosti hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění jako osoba dlouhodobě se zdržující v zahraničí z důvodu zaměstnání. Dále uvedl, že jeho příjmy jsou zdaňovány v zahraničí a doplnil, že je překladatelem a tlumočnickem zapsaným v seznamu překladatelů a tlumočnicků Městského soudu v Praze a částečně se této činnosti věnuje. Příjmy z této činnosti nepřekročily v posledních dvou letech 30 tisíc Kč, a proto je nezdaňoval. Žadatel též sdělil, že se v České republice možná v posledních pěti letech ke dni podání žádosti převážně zdržoval a že se k svému faktickému pobytu dodatečně vyjádří ve lhůtě tří týdnů s tím, zda žádá o prominutí podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství. Ve spojitosti s podmínkou uvedenou v § 7 odst. 1 písm. e) tohoto zákona byl žadatel upozorněn na povinnost daňových rezidentů České republiky podávat přiznání k dani z příjmů fyzických osob s uvedením celosvětových příjmů. K tomu uvedl, že jeho příjmy jsou zdaňovány v zahraničí, v České republice daňová přiznání nepodává. Vzhledem k tomu byl též upozorněn na skutečnost, že jako daňový rezident (v případě převážného faktického pobytu v České republice) by porušoval povinnosti vyplývající ze zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a tudíž by nespĺňoval podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. V této souvislosti žadatel prohlásil, že se ve lhůtě tří týdnů vyjádří se splnění uvedené podmínky. K obsahu protokolu neměl žadatel žádné připomínky ani nepožadoval jeho doplnění.

Písemné vyjádření žadatele k době jeho faktického pobytu na území České republiky ve sledovaném období a plnění povinností na úseku daní obdrželo Ministerstvo vnitra dne 23. 4. 2015.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo z hlediska posouzení splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství žadateli následující.

Podmínku pro udělení státního občanství České republiky podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství žadatel již neprokazuje, neboť se v daném případě v této spojitosti uplatní přechodná úprava obsažená v § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2014. Dle citovaného ustanovení se řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede

dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních právních předpisů s tím, že pozbytí dosavadního státního občanství se pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 19. 6. 2014 a 23. 7. 2015, které si vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatel prokázal trestní bezúhonnost ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství.

Pohovorem konaném u Úřadu městské části Praha 4 žadatel prokázal znalost českého jazyka podle vyhlášky č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky, prokázal též splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství.

Dle listinných podkladů doložených v průběhu správního řízení Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, odvody a poplatky. Vzhledem k tomu, že žadatel není daňovým rezidentem, nemá povinnosti prokázat a podrobit daňové kontrole své celosvětové příjmy. Podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství lze tak považovat za splněnou.

V rámci správního řízení však bylo zjištěno, že žadatel nespĺňuje podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, dle níž má mít na území České republiky ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt nejméně po dobu pěti let a po tuto dobu se zde má převážně zdržovat. Žadatel se přitom od konce roku 2009 dlouhodobě zdržuje v cizině, kde žije s manželkou a dcerou. S odkazem na § 11 odst. 1 písm. f) zákona o státním občanství žadatel požádal o prominutí splnění této podmínky vzhledem k tomu, že jeho matka je státní občankou České republiky. Dle ověření ve státoobčanské evidenci vedené Ministerstvem vnitra matka žadatele nabyla státní občanství České republiky udělením dne 27. 7. 2015.

Na základě vyhodnocení všech shromážděných podkladů dospělo Ministerstvo vnitra k závěru, že žadateli nespĺnění podmínky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství nepromine. Při posuzování možnosti aplikovat liberační ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) zákona o státním občanství Ministerstvo vnitra vyšlo z předpokladu, že prominutí splnění některé z podmínek stanovených je ze své podstaty výjimkou z běžného postupu, na její prominutí není právní nárok. V tomto kontextu bylo poukázáno na skutečnost, že důvody pro prominutí zákonné podmínky jsou hodnoceny v širších souvislostech, zejména z hlediska, zda je možno žadatele považovat za osobu dostatečně osobními a pracovními vazbami v České republice integrovanou.

Ministerstvo vnitra přihlédlo k tomu, že žadatel v letech 1998 až 2009 převážně pobýval na území České republiky a dosáhl zde středoškolského a vysokoškolského vzdělání. Přesto však od konce roku 2009 realizuje své pracovní aktivity mimo území České republiky a jeho integrační vazba na Českou republiku tak byla výrazně zeslabena (žadatel se v České republice v listopadu 2009 odhlásil ze zdravotního pojištění a není daňovým rezidentem České republiky), i když

v České republice žijí jeho rodiče a matka je již státní občankou České republiky. Za relevantní považovalo Ministerstvo vnitra skutečnost, že žadatel má vlastní rodinné vazby, které od roku 2009 trvale realizuje v zahraničí, přičemž s ohledem na pracovní zařazení a pozici manažera Investičního ředitelství Společnosti s ručením omezeným Skupina Onexim s místem výkonu práce Moskva, lze tudíž předpokládat, že tomu tak bude i v blízké budoucnosti.

Z výše uvedených důvodů Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 24. 4. 2015 žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky nevyhovělo.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra, které žadatel převzal dle dokladu o doručení dne 31. 7. 2015, podal dne 17. 8. 2015 prostřednictvím právního zástupce v zákonné lhůtě rozklad.

Námítky žadatele uplatněné proti napadenému rozhodnutí v části II. podaného rozkladu lze shrnout následovně. Dle úsudku žadatele se Ministerstvo vnitra dostatečně nezabývalo a nezkoumalo jeho vazby k České republice a dostatečně nezvážilo možnost prominutí podmínky uvedené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství a v této spojitosti namítá, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Žadatel má za to, že v tomto správním řízení Ministerstvo vnitra nepostupovalo dostatečně řádně v souladu se zásadami činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a nezjistilo tak skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu.

Pokud jde o vazby žadatele na Českou republiku, poukazuje na skutečnost, že tyto jeho vazby se vytvářely již od roku 1998, tedy téměř 11 let, jak je zřejmé z jeho životopisu i z ústního jednání. V České republice úspěšně ukončil studia na střední i vysoké škole a přitom v průběhu studia na Vysoké škole ekonomické i po jejím ukončení byl zaměstnán u významných auditorských společností. V roce 2003 složil tlumočnickou zkoušku a byl jmenován tlumočnickem jazyka běloruského, a následně, v roce 2005, tlumočnickem jazyka ruského, a této činnosti se nadále věnuje. V České republice se v době vysokoškolského studia seznámil i se svou manželkou, která má k České republice též silnou vazbu, neboť žila se svými rodiči v Praze.

Dále žadatel v tomto kontextu vyjadřuje výhrady k tomu, že se Ministerstvo vnitra plně nezabývalo důvody a skutečnostmi, které vedly k přerušení jeho dlouhodobého, téměř jedenáctiletého pobytu na území České republiky a nezvážilo možnost prominutí podmínky stanovené v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství s ohledem na § 11 odst. 1 písm. f) tohoto zákona.

V případě údajného nedodržení zásad činnosti správních orgánů žadatel uvádí, že nebyl zcela dostatečně poučen o koncentraci řízení dle § 36 správního řádu, když mu při ústním jednání byla přečtena ustanovení § 36 a § 38 správního řádu a nebyl upozorněn, že se jedná o poslední ústní jednání před vydáním rozhodnutí. Jinak by již v průběhu jednání sdělil důvod přerušení pobytu na území České republiky, který souvisí se služební cestou tchána žadatele, pana diplomatického pracovníka, do České republiky. Vzhledem k tomu, že pobývání příbuzných diplomatického pracovníka v místě služební cesty je na

základě interních předpisů ruského Ministerstva zahraničních věcí vyloučeno, byl žadatel spolu se svou manželkou nucen se dočasně vystěhovat z České republiky. Diplomatická cesta jeho tchána, který zastával funkci Rady Velvyslanectví Ruské federace v souhrnu přes 20 let, byla ukončena v roce 2014, a žadatel s rodinou proto směřuje své zájmy opět do České republiky.

Žadatel též odmítá tvrzení Ministerstva vnitra, že má již vlastní rodinné vazby, které od roku 2009 trvale realizuje v zahraničí s tím, že všechny okolnosti nasvědčují tomu, že s ohledem na jeho pracovní zařazení s místem výkonu práce Moskva bude setrvávat v zahraničí i nadále, jako spekulativní, předjímací budoucí stav a nelze je považovat za dostatečně zdůvodněné.

V souvislosti s možností prominout podmínku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství žadatel zdůrazňuje, že jeho matka je již českou státní občankou a je zde tedy případ hodný zvláštního zřetele vedoucí k prominutí uvedené podmínky.

Dle mínění žadatele není neprominutí splnění výše uvedené podmínky pro udělení státního občanství České republiky v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněno, neboť Ministerstvo vnitra neuplatnilo individuální přístup k takto specifickému případu a nebralo ohled na zájmy žadatele. Pokud by tomu tak bylo, Ministerstvo vnitra by zjistilo, že žadatel splňuje převážnou část žádoucích vlastností ve smyslu rozhodnutí Mezinárodního soudního dvora v Haagu, ve věci *Nottebohm, 1955*, jako jsou rodinné a sociální vazby na Českou republiku související s jeho rodiči, českými přáteli a dlouholetou českou minulostí, dodržování právního řádu i pracovní vazby z pohledu vzdělání a předchozího pracovního působení v České republice i pracovního napojení na Českou republiku v době přerušení jeho pobytu, kdy se např. jako investiční poradce podílel na prodeji hotelu Praha v Dejvicích.

Pokud jde o Ministerstvem vnitra uváděné oslabení integrační vazby v souvislosti s jeho pracovním zařazením, žadatel podotýká, že on i jeho manželka zůstali pracovním napojením na Českou republiku a po návratu zde opět hodlá získat práci, přičemž s ohledem na jeho jazykové vybavení, vzdělání a volbu hlavního městy Prahy jako působiště, nepočítá v tomto směru s žádnými problémy.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra. V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti, důkazy a argumenty důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předně neshledal důvodné námitky žadatele týkající se uplatnění jeho procesních práv v řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Dle spisové dokumentace je zřejmé, že žadatel byl řádně poučen o svých procesních právech v souladu s § 36 a § 38 správního řádu a byla mu dána možnost seznámit se všemi podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Této možnosti využil a ve stanovené lhůtě se písemně vyjádřil k nesplnění podmínky stanovené v § 7

odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství i možnosti jejího prominutí. Jako důvod přitom uvedl své zaměstnání v nadnárodních společnostech působících na území více států, kdy často cestoval mezi Českou republikou, Ruskem, Běloruskem, Ukrajinou, ale také do dalších zemí, především do Německa a Itálie s tím, že o prominutí této podmínky pak požádal z důvodu, že jeho matka je státní občankou České republiky s odkazem na § 11 odst. 1 písm. f) tohoto zákona. Diplomatičké postavení jeho tchána ve sledovaném období, kterým nyní odůvodňuje dobu svého pobytu mimo území České republiky, zmiňováno nebylo, ačkoli nepochybně nejde o skutečnost, kterou žadatel nemohl uplatnit dříve. Se zřetelem k tomu se v daném případě uplatní zásada koncentrace řízení, vyjádřená v § 36 odst. 1 ve spojitosti s § 82 odst. 4 správního řádu s tím, že k novým skutečnostem uvedeným v rámci rozkladového řízení již nelze přihlížet. Ve vyjádření ze dne 9. 4. 2015 žadatel dále uvedl též skutečnosti týkající se splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství České republiky.

V posuzovaném případě byl proto dle názoru ministra vnitra zjištěn, a to v součinnosti s žadatelem, stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Ministerstvo vnitra se zabývalo zjišťováním osobních i pracovních vazeb žadatele v České republice i jeho celkovou integrací od doby, kdy se přistěhoval do České republiky.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že žadatel splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona o státním občanství. Pozbytí dosavadního státního občanství se pro udělení státního občanství České republiky dle § 7 písm. b) zákona o státním občanství ve smyslu § 74 části věty za středníkem nevyžaduje.

Důvodem pro nevyhovění žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky byla skutečnost, že žadatel nesplnil podmínku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, a její nesplnění mu nebylo ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) zákona prominuto.

Dle zjištění Ministerstva vnitra a doplňujícího žadatelova vyjádření ze dne 7. 4. 2015 je nesporné, že žadatel od roku 2009 žije převážně v Rusku, kde je zaměstnán, kde se oženil, kde se mu narodila dcera a kde žije jeho manželka i dcera. Z uvedených skutečností byl dle mínění ministra vnitra učiněn opodstatněný závěr, dle něhož žadatel v tomto období převážně realizuje své životní, pracovní a rodinné aktivity mimo území České republiky, takže integrační vazba na Českou republiku byla zeslabena.

Se zřetelem k výše uvedenému se ministr vnitra přiklonil k závěru v daném případě nepřistoupit k prominutí nesplnění podmínky dle § 11 odst. 1 písm. f) zákona o státním občanství. V této souvislosti pokládá ministr vnitra za vhodné připomenout zásadu, nyní výslovně zakotvenou v § 12 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), dle níž na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29).

Pokud jde o posouzení žadatelem namítaného ne zcela dostatečného rozsahu odůvodnění neudělení státního občanství České republiky a neprominutí splnění podmínky v napadeném rozhodnutí s odkazem na citovanou judikaturu a odbornou literaturu, jakož i na Chartu základních práv Evropské unie či Evropský kodex řádné správní praxe, je dle názoru ministra vnitra z odůvodnění tohoto rozhodnutí zřejmé, jaké podklady správní orgán v souladu se spisovou dokumentací shromáždil, jakým způsobem provedl zhodnocení provedených důkazů, a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Z hlediska posouzení návaznosti mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé má ministr vnitra za to, že napadené rozhodnutí je ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu dostatečně a řádně odůvodněno s tím, že uvedené důvody lze přezkoumat. Dle názoru ministra vnitra odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje též kritéria vyplývající z čl. 18 Evropského kodexu řádné správní praxe, neboť jsou v něm jasně označena důležitá fakta a právní základ rozhodnutí včetně individuálního odůvodnění. Vzhledem k tomu, že dle čl. 51 Charty základních práv Evropské unie jsou ustanovení této Charty při respektování zásady subsidiarity určena institucím a orgánům Unie a členským státům, pokud aplikují právo Unie, nepovažuje v tomto kontextu ministr vnitra odkaz na Chartu základních práv Evropské unie v dané věci za případný.

Na základě výše uvedeného ministr vnitra proto na návrh rozkladové komise rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

